

Potřetí v tom týdnu vyvlékla drátěnou kličku ze sloupku plotu a vešla do zahrady. Narychlo zorganizovala hlídání pro spící Kačenku a vykradla se z domu. Rychle, ve staré kožené bundě, jen na hodinu, jak šeptem ujistila paní na hlídání, než za sebou tiše zaklapla dveře bytu. Setkání s Autorem jí nedávalo klid, stejně jako jí nedávala klid tvář za oknem a ty zvláštní zvuky z domu. Od určitého dne se nepoznávala. Sama nevěděla, kde se v ní ta zvědavost bere a kde se v ní bere odvaha znovu sem vstoupit, navíc v noci, navíc v mlze. Na město padla mlha jako z anglického románu. Rozklížila světlo pouličních lamp, zpomalila projíždějící auta, utlumila zvuky města, zvýraznila Kateřinin dech. Byla to mlha po deštivém letním předvečeru a mísila se s výpary z mokrých, horkých silnic. Dům tady stál ve své temnotě a opuštěnosti a tma propouštěla jen jeho siluetu. Jinak nebylo z ulice vidět vůbec nic. Kateřina zabrala za kliku hlavních dveří. Dveře nepovolily. Zkusila to znovu, silněji, ale dveře byly zamčené.

Klika byla zrezavělá a chladila. Plátky zoxidovaného kovu se jí nalepily na zpocenou ruku. Otrhla ji do bundy, chvíli přemýšlela a potom se vydala do zadní části zahrady. Byla rozhodnutá, že se chce do domu podívat, a tak ji zamčené vstupní dveře nemohly odradit. Stála před prosklenými dveřmi na terasu a poslouchala. Dům byl tichý. Zkusila kliky obou dveří. I tady bylo zamčeno. Spojila dlaně a sepnula sva-ly v jedné paži. Loktem prorazila skleněnou tabulku. To proto si vzala koženou bundu. Aby se neporanila. Přesně tak si to představovala, když sem v té mlze přicházela. Představovala si, jak proráží tabulku skla loktem. Představovala si, že ve dveřích na terasu je zevnitř zastrčený klíč. Že do proraženého okna strčí ruku a že klíčem otočí a vejde do domu. Stála na terase a poslouchala. Ticho. U jejích nohou ležely střepy, opatrně přešlápla, sklo se pod její váhou dál drtilo. Strčila ruku do rámu s proraženým sklem. Nahmatala klíč. Otočila jím. Vešla do domu a pomalu za sebou zavřela. Teď, když se do domu skutečně dostala, neslyšela jen ticho, ale také bušení svého srdce. Rychlé a divoké jako podpatky na kamenné podlaze. Nadechla se a vydechla. Stála ve velkém prostoru a víc nedovedla určit. Z kapsy kalhot vyndala baterku. Prostor byl tak obrovský, že se světlo nedotýkalo stěn. Podlaha byla z šachovnicové dlažby. Bílá. Černá. Nebyl tady žádný nábytek, podlahu pokrývala jemná vrstva prachu, který se ve světle baterky vířil. Nebylo cítit vůbec žádnou vůni. Nebylo slyšet téměř nic. Jen to srdce. Kateřina se soustředila především na zvuky a na pohyb. Přejížděla světlem baterky po prostoru a čekala, co uvidí a co uslyší. Nic.

Pomalou tápala v prostoru, až došla ke schodišti. Místnosti v přízemí ji nezajímaly, protože se chtěla dostat hlavně do prvního patra, k oknu do zahrady. Schody s vysokým stropem ji přivedly do menší chodby, na jejímž konci uviděla okno. Ne, to nebylo to okno. Po obou stranách chodby byly dvojice dveře. Kateřina se zorientovala a prstem strčila do dveří, které byly pootevřené. Okno z této místnosti vedlo do zahrady. Dveře trochu zavrzaly, potom jako by se o něco zastavily. Kateřininy

široce otevřené oči vnímaly každý detail. Nahlédla za dveře. Na zemi ležel velký kus něčeho látkového. Poklekla a rukou se té věci opatrně dotkla. Byl to tmavý sametový závěs. Vzhledla. Nad oknem trčela ze zdi garnýž, jeden její úchyt byl vyrvaný ze zdi, někdo zatáhl za závěs, tyč povolila a závěs se svezl na zem. Jinak byl pokoj prázdný. Zabudované skříně. Otevřená dvířka. Prázdná ramínka. Velké zrcadlo. Byla to šatna. A když Kateřina přistoupila k balkonovému oknu, poznala, že musí do vedlejšího pokoje. Odtamtud se na ni ta tvář dívala.

Dveře byly zavřené, ale nezamčené. Kateřina vzala za kliku, dveře sebou cukly a téměř vyskočily ze zárubně. Otevřely se s takovou prudkostí, že Kateřině klika vyklouzla z ruky. Zůstala stát, překvapeně sledovala, jak se před ní dveře samy otevírají, jak nehlukně rozrážejí vzduch, jak se s bouchnutím zastavují o zeď. A zase ticho. Vstoupila do místnosti, v níž stála velká postel se secesní konstrukcí zlatých nebes. Noční stolky. Toaletní stolek. Všechno v jednom stylu z počátku dvacátého století. V rohu místnosti dokonce objevila malou knihovnu. Poličky však byly prázdné a Kateřina se jen domnívala, že šlo o knihovnu. Podél dvou oken visely tmavé závěsy. Teprve teď si všimla, že ložnice byla se šatnou spojená dveřmi. Rychle pokoj přehlédla a přesunula se k oknům. To proto sem přišla. Byla to dvě okna stejně vysoká jako v předchozí místnosti a z jednoho z nich na ni shlížela ta tvář. Dalo se jimi vyjít na malý balkon. Jeho podlaha se drolila zchátralostí. Ano, odtud se na mě někdo díval, naše pohledy se na moment střetly, pomyslela si Kateřina. Proto se sem dnes nakonec vydala. Dívala se dolů do zahrady. Byla tma. Neviděla téměř nic. V šedočerných odstínech přesto vytušila místo, kde v zahradě rostly jahody, kam si s Kačenkou dávaly deku, kde ležela, když na ni ta tvář upřela svůj pohled, kde stála, když se dům v letním soumraku jakoby probudil a byl plný zvuků. Zvuky. Kateřina uslyšela kroky. Jen několik, jen pár kroků. Nad sebou. Z horního patra. V druhém patře někdo byl. Je tady někdo? Kateřina to skutečně zavolala. Několikrát.

Slyšíte mě? Je tady někdo? Bydlí tady někdo? Odpovědí jí bylo ticho, najednou neskutečné a hrané. Pohltilo zvuky i Kateřinin hlas.

Vyšla z pokoje a rozhodla se jít dál nahoru. Nedovedla si to vysvětlit, ale nebála se. Když stoupala po schodech, znovu si zopakovala, že se nebojí o svůj život, že ji tady nemůže nic ohrozit, že nevěří na duchy, a jestli možná přece jen trochu ano, že z nich nemá strach. Našlapovala potichu, nebylo jí téměř slyšet, tím si byla jistá. Schody ji přivedly do dalšího patra, k dalším dveřím, za kterými našla velkou knihovnu jen s policemi a bez knih. Místnost byla úplně prázdná. Ty kroky nepocházely odsud, pomyslela si Kateřina. Musela ještě výš, nahoru pod střechem. Podkroví bylo rozděleno do dvou půdních prostor, jedny dveře byly pootevřené. Kateřina se k nim pomalu rozešla, dotykem ruky je rozevřela, a ucítila to, co čekala. Jediná vůně celého domu – vůně právě sfouknuté svíčky. Jako by prolínala všechen vzduch. Ve své těžkosti a neprodyšnosti jako by po Kateřině sahala. Jako by ji pohlcovala a stahovala k zemi. Kateřinino vnímání bylo tak rozostřeno tímto hledáním něčeho, co si myslela, že ani nemůže najít, co nemohla najít, co si nedovedla představit, že by našla, že z té vůně v první chvíli málem omdlela. Vzpamatovala se a rychlými kroky prošla celou místnost. Rozhlížela se a hledala. Viděla stůl a židle a prázdné police podél zdí. Viděla krabice s knihami, role látek a starý šicí stroj. Květináče se seschlými rostlinami. Chtěla najít svíčku a sáhnout si na její knot a do jejího vosku, aby se jí vosk nalepil na prsty. Aby byl ještě teplý. Chtěla si odnést vosk na svých prstech jako důkaz toho, že viděla tvář za oknem. Souvislost mezi teplým voskem a tváří za oknem jí v tuto večerní hodinu, na tomto místě, za těchto okolností přišla jako ze všeho nejzásadnější. Na její volání dole v chodbě nikdo neodpověděl. Někdo ale zapálil svíčku, kterou tady a teď tak živě cítila. Pořád se rozhlížela a hledala. Ještě jednou se zeptala, jestli tady někdo je. Soustředila se na zvuky, ale nic neslyšela. Nikdo tady nebyl. Když za sebou potichu zamkla prosklené dveře na terasu, slyšela jen ticho.

Viděla jen tmu. Jasnou a zářivou tmou letního večera. Mlha se rozpustila a vysvobodila světlo hvězd.

Bylo něco před jedenáctou, když zazvonil mobil. Kateřina se vrátila domů a právě otevřela jednu z Autorových knih. Sáhla po mobilu. Číslo na displeji neznala. Normálně v tak pozdní hodinu telefony nebrala, ale protože sama žádnou únavu necítila, zvedla ho. Ze sluchátka se neozvalo vůbec nic. Zeptala se, kdo volá, a teprve po druhém zeptání se jí opatrným hlasem představil Autor, se kterým se ten den setkala.

„Neruším vás? Je už pozdě, já vím.“

„Ne, nerušíte,“ ujistila ho překvapeně. Držela telefon a čekala, co jí chce říct. Mlčela. On také mlčel. „Potřeboval jste ještě něco?“ zeptala se klidně. Odložila rozečtenou knihu na klín a mimoděk u toho zvedla obočí. Jako by jí mohl vidět a odezírat otázku i z jejího obličej. „Právě čtu váš první román, *Mlčení*. Moc dobře se mi to čte,“ řekla, aby to podivné ticho přerušila.

„Asi si myslíte, že jsem podivín, vidíte? Nutit vás číst všechny mé knihy.“ Odmlčel se a zase dlouho nic neříkal. Kateřina jen sama pro sebe pokrčila rameny a čekala. Když pak promluvil, nevěděla, co mu na to má říct. Ani nemusela nic říkat, protože mluvil rychle a na její odpověď nečekal. „Ale nevolám proto, abych vám něco vysvětloval. Mám ještě jednu podmínku pro náš rozhovor. Před dveře vašeho domu jsem právě teď položil krabici s dalšími knihami. Jděte si je tam hned vyzvednout, ať je někdo neukradne, protože už sedím v autě a odjíždím. Setkám se s vámi teprve tehdy, až přečtete i tyto knihy. Mé soukromé číslo teď máte. Zavolejte mi, až budete hotová s četbou. Dobrou noc.“ Zavěsil.

